

at vi behandlede Skattelovene, uden at det lykkedes os at føre dem igennem i første Omgang; og saa vare vi inde paa dette, at vi vilde ikke gennemføre lutter Lønningslove, vi maatte ogsaa have andre Realiteter, som vi her fra Rigsdagens, særlig Folketingets, Side satte Pris paa. Og derved gled Spørgsmaalet ud, og siden have vi ikke beskæftiget os dermed. Men endelig vide vi — navnlig, efter hvad der er meddelt os af den højtærede Konseilspræsident og ogsaa fra anden Side, og navnlig fra en Side, som de ærede Herre af Folketingets Venstre ikke ville forkaste —, at vi vilde være komne til at beskæftige os med disse Lønnings-spørgsmaal, selv om der ikke var sket noget Brud i Ministeriet og Venstrereformpartiet i Fjor Vinter. Altsaa under det hidtidige, indtil Nytaar bestaaende Ministeriums Ledelse vilde vi være komne til at beskæftige os med disse Spørgsmaal.

Paastanden om, at denne Sag er ført frem for at sprænge Venstrereformpartiet, er saa meget desto mærkeligere, som de delte Meninger, der vare fremme, Meninger, som dikteredes af Hensigtsmæssighedshensyn, ikke af politisk Modstand, ikke af saglig Modstand i sin dybeste Rod, men af Hensigtsmæssighedshensyn, af Hensynet til, om det nu var rigtigt paa dette Tidspunkt at tage Sagen frem — denne Meningsdeling har ikke det mindste at gøre med den Deling, som fandt Sted af Venstrereformpartiet. Den Deling, der var i Opfattelsen, flyder slet ikke sammen med den Deling, der kom i Venstrereformpartiet i Januar.

Forholdet var det, som jeg allerede bemærkede i Slutningen af Dagsmødet, at det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) og jeg stode saa inderlig enige sammen om denne Sag. Vi sagde: Vi bør tage den op og føre den igennem; thi der er ved Underofficerernes Lønningslovs Gennemførelse skabt et Misforhold, som bør udlignes. (*Alfred Christensen*: Ja, men det er jo ikke rigtigt.). Jo, det er ganske rigtigt. Misforholdet laa nemlig paa det Led, som kan kortelig betegnes ved Ordet Officianter; men naar man begynder at røre, at pille ved en Ting, fører det ene det andet med sig; og Officianterne og de andre Bestillingsmænd trak ganske naturligt Premierløjtnanterne med sig. Saaledes laa Sagen. (Afbrydelse.). Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds kan jo bestride det, naar han faar Ordet. Det er mig, som fortæller Sandheden i Øjeblikket,

nu kan det ærede Medlem prøve, om han kan fortælle en Sandhed, som afkræfter min. Da stode vi enige. Hvor kunde det saa forudsættes, at denne Sag, hvorom jeg og det ærede Medlem vare enige, skulde dele os, saaledes som Tilfældet er; hvor kunde Forsvarsministeren forudsætte, at det skulde være en Brand i Næsen paa Radikalismen her i Landet, naar han og alle vi andre den 7. Januar kunde læse i de radikales Hovedorgan en Bebrejdelse mod Krigsminister Madsen, fordi han ikke havde gennemført Løjtnantslønningerne, hvorefter Artiklens Forfatter — ganske vist fejlagtig, Angivelsen var fejlagtig — viste, at Tilstanden var den, at nu var yngste Premierløjtnantslønning lig med yngste Sergentslønning? Dette bebrejdede „Politiken“ den 7. Januar Krigsminister Madsen. Hvor kunde saa Forsvarsministeren den 12. Januar, 5 Dage senere, vide, at det skulde være en Brand i Næsen paa de Rigsdagsmænd, for hvem „Politiken“ er et ledende Hovedorgan? Det kunde ikke forudsættes, navnlig naar man erindrer det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds's kraftige Bistand ved de Forhandlinger, som i sin Tid bleve førte med Krigsminister Madsen og vistnok til sidst ogsaa med Marineminister Jøhnke.

Til det ærede Medlem for Fredericia (Ousen) har jeg en enkelt Bemærkning at gøre. Da han udtalte, at han stiller sig overfor dette Forslag fuldt ud saglig, saa gav jeg ham et lille Hør. Det glæder mig nemlig at høre, at det ærede Medlem vilde tage sagligt paa denne Sag, og jeg havde Følelsen af, at naar han sagde, at han vilde gøre det, saa betød det, at Resultatet af hans Overvejelser blev, at han vilde støtte Forslaget. Derfor sagde jeg mit Hør til ham. Men saa mente det ærede Medlem, at jeg ogsaa burde sige Hør, naar han fremhævede ved Siden af, at der kunde ogsaa rejses Modstand imod det af saglige Grunde. Jeg har talt om, at der selvfølgelig kan rejses saglige Indvendinger, men man kan dog ikke raabe „Hør“ baade til Modstand og til Støtte for en Sag, og naar det ærede Medlem har det lige som jeg, at han synes, at de saglige Grunde, der kunne anføres for dette Forslag, ere saa stærke, at de, der kunne anføres derimod, maa forsvinde, ja saa staa vi paa den saglige Grund og sige: Forslaget er godt, Forslaget skal gennemføres, og saa indrømme vi ikke, at de saglige Grunde, der kunne anføres imod Forslaget, ere ligeberettigede med de saglige Grunde, der kunne anføres derfor; thi saaledes kan man